

IMAGINATIE, INSPIRATIE, INTUÏTIE

Imaginatie: beeldend voorstellingsvermogen.

Inspiratie: plotseling denken.

Intuïtie: aanvoelen.

Er is tussen deze drie onderwerpen een zeker verband te leggen, maar dat zal zeker niet altijd van kracht kunnen zijn. Als we te maken hebben met **imaginatie**, dan denken wij: wij stellen ons iets voor. Die voorstelling kan het resultaat zijn van of mede de oorzaak worden van b.v. telepathische overdracht. Maar het is lang niet zeker dat dit het geval is. Imaginatie: we stellen ons iets voor en daar blijft het dan bij.

Komen we bij **inspiratie** terecht, dan zijn al direct heel veel mensen die denken, daar zit een geest met een trechter en die toetert dan naar beneden wat men moet weten. Dat kan - ook zonder trechter - maar het is niet altijd waar. Als wij inspiratief reageren, dan kan dit ook een gevolg zijn van onderbewuste processen. Voor ons is het denkbeeld nieuw, omdat we bewust de gang van redelijk overleg, van combinatie en associatie niet hebben beseft. Maar ze kan wel degelijk in onszelf schuilen. Daarom zeggen wij: inspiratie kan voortkomen uit het onderbewuste. Zij kan het resultaat zijn van een tijdelijk beïnvloedingsvermogen uit het bovenbewustzijn van de mensheid. Ze kan tevens het gevolg zijn van niet volledig besepte invloeden uit de omgeving en van eventuele contacten met geesten.

Dan blijft over de **intuïtie**. Wat is intuïtie? Intuïtie is iets wat men aanvoelt, zeker. Maar degenen die intuïtief plegen te reageren zullen al snel hebben ontdekt dat je bij intuïtie toch erg op je hoede moet zijn voor zelfmisleiding. Bijvoorbeeld: deze mens is onbetrouwbaar of betrouwbaar. Terwijl je dat aanvoelt, kijk je eens goed en je realiseert je opeens: de onbetrouwbare heeft ongepoetste schoenen en de betrouwbare lijkt op een oom met wie ik erg veel plezier heb gehad. Als we dan die intuïtie bekijken, blijkt ze weer het resultaat te zijn van associatieve processen. Ze kan echter ook het gevolg zijn van een paranormale gevoeligheid.

De mens heeft een uitstraling. Als u de uitstraling van een ander aanvoelt, dan kan dat geen proces zijn dat op een redelijke basis berust. U kunt het dus alleen nog maar als een emotie, een aanvoelen, uitdrukken. Maar als daar verschillen tussen zijn, dan voelt u dat wel degelijk aan. Het is deze intuïtieve waarneming die belangrijk kan zijn in het contact met de medemensen. Ze is tevens ook de meest voorkomende.

Het is ook mogelijk, dat je een impuls krijgt van een hoger niveau-, van geesten of andere entiteiten en dat deze waarschuwing niet wordt uitgedrukt in termen die je als een gedachte kunt voelen opwellen. Je hebt er eenvoudig de woorden niet voor. Dan wordt het wederom omgezet in een gevoel.

Dat afzonderlijk kan bestaan en dat geen daarvan altijd noodzakelijk met geestelijke krachten of gaven verbonden is, zullen we trachten de band te vinden waardoor deze drie vaak toch een eenheid vormen en dan ofwel het resultaat zijn van een zeer hoog bewustzijn, dan wel - dat kan ook voorkomen - van een ingrijpen van geestelijke geleiders, geleide geesten e.d. Denken is een proces waarbij bepaalde energieën een rol spelen. Deze energieën hebben te maken met de doorlaatbaarheid van de hersencellen. Zo ontstaat er wat men noemt associatieve sporen waardoor de gedachtereeks ontstaat en de eindconclusie aan de hand van waarnemingen wordt bereikt. Maar als die invloed nu niet stoffelijk aanwezig is, dan zullen we nog steeds te maken hebben met onze eigen inhoud: datgene wat in ons denken berust. Maar de leidende factor, datgene wat de associatiereeks veroorzaakt, kan buiten-stoffelijk zijn. Nu nemen we een paar eenvoudige voorbeelden.

Eerste voorbeeld: Bij imaginatie komt het voor dat u droomt. De ene keer droomt u misschien van iets leuks of iets prettigs, de andere keer van iets verschrikkelijks. Maar waarom moeten we aannemen dat dit alleen maar onderbewuste en onderdrukte zaken zijn? Het is heel goed mogelijk, dat u geïnspireerd wordt doordat een ander aan u denkt, hetzij in positieve hetzij in

negatieve zin. Dan is er een telepathische impuls. Een geest overziet veel meer van uw leven en heeft - positief of negatief - vaak bijzonder sterke bindingen met sommige mensen. Wanneer zo'n geest reageert, ontstaan er bij u droombeelden: imaginatie, dagdromen desnoods. Deze dagdromen zijn dan geheel opgebouwd uit uw eigen gedachte-inhoud, maar ze geven door de associatiereeksen iets weer wat u eigenlijk van buitenaf wordt medegedeeld. Hier heeft u te maken met een invloed die u vanuit de geest kan bereiken.

Tweede voorbeeld: U bouwt voor uzelf een gedachtebeeld op. U zit gewoon te dagdromen en u maakt dat steeds gedetailleerder. U schetst een omgeving, een gebeuren en u voelt zich daar bij betrokken. Na een tijdje ontmoet een ander, die in uw droombeeld is voorgekomen en wat blijkt nu? Deze heeft een soortgelijke droom gehad. Misschien met wat andere omstandigheden, maar hij heeft hetzelfde beeld gehad. U heeft door uw imaginatie en het u verliezen in uw verbeelding in feite zeer sterk gericht uitgezonden naar degene die een rol speelde in de voorstelling, die u zich had gevormd. Als u dit doet en er komen niet-werkelijk personen in voor, dan is het heel goed mogelijk dat zij in uw droombeeld eigenlijk de vertegenwoordigers zijn van entiteiten of van overgeganen.

In sommige gevallen gaat het zover dat de dagdroom met u wegloopt. Dit is misschien wel bekend van sommige schrijvers (Alexander Dumas had er een handje van, Victor Hugo eveneens) dat zij, wanneer ze bezig waren wel de karakters opbouwden, de eerste scènes, maar daarna het boek eigenlijk met hen wegliep. Ze gingen dan dingen schrijven die helemaal niet in hun schema voorkwamen en gebeurtenissen en ontwikkelingen tevens die niets meer te maken hadden met hetgeen ze misschien overlegd hadden. Ook u kunt in zo'n dagdroom soms worden geconfronteerd met een fantasietje dat u zelf opzet, totdat opeens één of meer van de personen daarin zich zelfstandig schijnen te gedragen. Er gebeuren dingen, die u zich niet had voorgesteld. In dergelijke gevallen kunt u aannemen dat er sprake is van een wisselwerking tussen u en een ander. Ook hier kan - vanuit geestelijke of stoffelijke bron - een aantal invloeden worden geïnjecteerd in het beeld dat u zelf opbouwt waardoor de betekenis ervan verandert. Het is duidelijk, dat wanneer deze op zichzelf wat vage wijze van communicatie niet de juiste resultaten kan opleveren zowel op aarde als ook in de sferen entiteiten kunnen proberen u te bereiken omdat zij b.v. worden aangetrokken door een probleem waar u sterk geconcentreerd aan denkt. Zij gaan dan wederom hun eigen visie a.h.w. injecteren. In dit geval kan het echter niet in een voorstelling maar moet het in denkbeelden worden gedaan.

Zo wordt uit het geheel van uw herseninhoud uw herinneringsvermogen in een aantal factoren samengebracht in een betekenis, die voor u niet gebruikelijk is. Dit werkt als een soort schokeffect waaruit u dan een conclusie trekt. Die conclusie is weer uw eigen conclusie. De inspiratie is dus niet in haar geheel inspiratief, maar in aanleiding. In dergelijke gevallen spreken wij van plotselinge inspiratie. Voorbeelden daarvan zijn er te over te vinden. Wij denken aan uitvinders die opeens een nieuwe benadering zien van een probleem waarmee ze bezig zijn. Later blijkt dat anderen op aarde ongeveer gelijktijdig een dergelijke benadering hebben gevonden. Hier is kennelijk het bovenbewustzijn van de mensheid bij betrokken, een invloed waaruit gedachten worden geprojecteerd en weerkaatst.

Het komt voor dat een mens begint te spreken. Soms een redenaar, soms iemand die een ander probeert te troosten of iets duidelijk te maken. En voor hij het weet, lopen de woorden met hem weg. Het is alsof hij zo traag denkt, dat hij eigenlijk met enige verbazing luistert naar zijn eigen woorden. Ook dit noemen we inspiratie. Wat kan hier de oorzaak zijn?

In de eerste plaats: er moet een schok zijn en concentratie. U zult die inspiratie niet krijgen, indien u zich niet werkelijk verbonden voelt met degene aan wie u iets probeert duidelijk te maken of te zeggen.

In de tweede plaats: u kunt geïnspireerd worden door anderen die op aarde vertoeven en die beschikken over een kennis of een inzicht dat u nog niet eigen is. Maar het is evengoed mogelijk dat een entiteit zich ermee bemoeit. Nu denkt men vaak: die entiteit vertelt het eigenlijk door u. Onjuist. De entiteit geeft eerst de herkenningsschok. Het is het ogenblik, waarop u even aarzelt, schijnt te verwazen en dan gaat doorpraten. Daarbij blijft de entiteit zijn eigen reacties en associaties aan u toevoeren. U spreekt nog altijd in uw eigen termen, maar de denkbeelden die u verkondigt zijn conclusies waartoe u zelf nog niet gekomen bent. In enkele gevallen doet u zelfs uitspraken die volkomen afwijken van al wat u normaal zoudt zeggen. Hier is de inspiratie inderdaad iets waardoor men wordt gedreven.

Deze gedrevenheid zien we ook bij bepaalde kunstenaars. Een reproducerend kunstenaar heeft honderd keer een bepaald muziekstuk gespeeld: een pianowerk of een vioolsonate. Nu is hij weer bezig en is gekomen aan het punt waarop hij normaal volgens routine verder speelt, want zo heeft hij het ingestudeerd. Nu wijkt hij af. Hij houdt een toon iets langer aan, hij versnelt of vertraagt het tempo iets en plotseling krijgt het muziekstuk een andere inhoud. Het is alsof het geladen is met een nieuwe betekenis. De kunstenaar zelf bemerkt het eigenlijk niet. Hij gaat helemaal in de muziek op en pas als het geëindigd is, realiseert hij zich: ik heb iets gepresteerd wat mij maar zelden gelukt. Inspiratie!

Is het hier een geest geweest? Het is mogelijk. Het kan zijn dat een overgegangene musicus zich gegrepen voelt door hetgeen er gebeurt, maar dan moet de sfeer toch wel goed zijn. Even waarschijnlijk is, dat het auditorium niet heeft bestaan uit mensen die luisteren naar b.v. Tsjaikowsky, terwijl ze denken aan het nieuwe recept voor abrikozenbollen, maar meedenken en haast zelf uit de partituur interpreteren. Dan kan er een gemeenschappelijk denken ontstaan: een emotie, gebonden aan de muziek voordat ze geheel is gerealiseerd. Dit wordt dan een stuwende invloed die een musicus, maar ook een heel orkest inclusief dirigent kan brengen tot een andere prestatie dan normaal. Dat is meestal te constateren door lichte verschillen in tempi en vaak ook van betere inzet. Als we dat alles bekijken, dan kunnen we zeggen: inspiratie is een veelvuldig voorkomend iets.

Als je ergens binnenkomt, kun je soms aanvoelen dat er iets gaat gebeuren. Je weet niet wat. Je verwacht iets, en je weet niet eens, of het waar zou kunnen worden. En dan ineens is het er. Intuïtie: Het kan gebeuren in een concertzaal. Het kan gebeuren, als je naar een kunstwerk kijkt, een schilderstuk of iets dergelijks. Het kan gebeuren, als je gewoon in een gezelschap komt. Ineens is daar die spanning. Je voelt het aan. Wat speelt hierbij een rol? Ik heb bepaalde punten al duidelijk genoeg weergegeven in het eerste deel. Het lijkt mij niet belangrijk om dat te herhalen.

U voelt dus, de totale uitstraling van zo'n gezelschap aan. Die uitstraling verandert uw houding tegenover dat gezelschap. Wat is dit vreemde voelen, dit verwachten, dit beseffen zonder te weten wat? Een gezelschap kan natuurlijk alleen bestaan uit mensen, maar ook uit mensen plus een aantal mensen die daarop geconcentreerd zijn, die a.h.w. in de geest meeleven. Het kan evengoed bestaan - en dat komt veel voor - uit de uitstraling van entiteiten die op de een of andere manier of om de een of andere reden aanwezig zijn. Uw reactie daarop is echter niet juist. U moet heel goed begrijpen, dat het niet een persoonlijke boodschap is. Intuïtie wordt gerealiseerd als een persoonlijke boodschap door u. In wezen is het alleen maar een sfeer. Het is een constatering waar het om gaat. Aangezien in al deze gevallen de geest verbonden kan zijn met het gebeuren, lijkt het mij goed om ook de houding van de geest tegenover deze verschijnselen en de mogelijkheden van de geest even nader te beschouwen.

Voorstellingsvermogen betekent het scheppen van een wereld, die voor de mens niet werkelijk is. Maar al het denkbare zal ergens een werkelijkheid zijn. Een geest beseft vaak werkelijkheden, die door de manier waarop een mens denkt en interpreteert voor hem niet tot uiting komen. Het is duidelijk dat een geest, die betrokken is bij personen en bij hetgeen zij zijn en doen, dan probeert hun die werkelijkheid te laten zien. Voor de geest is dat alleen maar het zeggen: denk erom, je zit hier niet op een snelweg maar op een secundaire weg. Maar voor die mens is dat plotseling een manipulatie in zijn denken. Zijn eigen denkbeelden veranderen, zijn voorstelling verandert en onwillekeurig zal hij een deel daarvan weer interpreteren in zijn eigen werkelijkheid. En daar gaat het nu om. Voor de geest is dus de imaginatie erg belangrijk.

Bij inspiratie heeft de geest ook de mogelijkheid om iets van zichzelf te laten doorklinken. Zeker, je bent gebonden aan de termen van de mens en grotendeels ook aan diens inhoud: zijn geestelijke inhoud, zijn verbale mogelijkheden en al wat daarbij behoort. Als een geest dus ziet dat er een bepaalde mogelijkheid bestaat, dan kan hij proberen de gevoeligheid te vergroten door eerst een schok te veroorzaken. Het is a.h.w. een openbreken van een deel van de aura: je maakt er contact mee. Vanaf dat ogenblik begint de geest te spreken, in feite denkbeelden uit te zenden. Degene die op aarde, spreekt of werkt (dat kan net zo goed met schilderen, componeren of met iets anders te maken hebben), zal dit dan gaan omzetten in zijn eigen woorden, zijn technieken etc. De geest echter drukt de inhoud uit.

Misschien zou men kunnen zeggen, dat de geestelijke mens, die hij beïnvloedt ziet als een ghostwriter: iemand die je vertelt wat je gezegd wilt hebben waarop de ander het dan zo neerschrijft dat het aanvaardbaar is. Omdat het nogal moeilijk is om een medium te vinden dat een beetje betrouwbaar is (half-trance, vol-trance, diep-trance) kom je er onwillekeurig toe om inspiratie te gebruiken. Daarom zal bij inspiratie vaak zeer veel uit de geest naar voren komen. Niet dat dat enige dwang is, maar voor de geest is dit een mogelijkheid om zichzelf te laten gelden of zelfs om bepaalde bedoelingen te verwezenlijken. Je kunt iemand die staat te preken beïnvloeden, opdat hij dingen zegt die voor zijn gehoor werkelijk noodzakelijk zijn in plaats van de mooie theoretische vaagheden waarin hij zich meestal pleegt te verliezen. Je kunt een staatsman plotseling grijpen en hem ertoe brengen een paar woorden, een paar zinnen anders te zeggen, met het gevolg dat hij dus ook anders zal worden benaderd of begrepen. Dat kun je positief doen, indien je iemand in het bijzonder wilt bevestigen in de ogen van anderen, maar je kunt hem ook ertoe brengen om dingen te zeggen die hij eigenlijk niet had willen zeggen, ofschoon hij die wel weet. Op die manier heb je als geest dus wel enige invloed.

Inspiratie is dan ook een van de middelen die wij het liefst als wij proberen de mensen te helpen en een beetje vorm en gestalte te geven aan ontwikkelingen op aarde die door de mensen nog helemaal worden beseft.

Als het gaat om intuïtie, dan wordt het natuurlijk wel veel vager. Maar er zijn mensen met wie je als geest je toch verbonden voelt. Je hoeft hen niet gekend te hebben in dit leven. Het kan net zo goed incarnaties terug liggen. Het belangrijke is, er bestaat op de een of andere manier tussen jou en de ander een geestelijke band. De uitdrukking daarvan is minder belangrijk. Nu zie je dat de ander in gevaar komt. Je wilt hem waarschuwen. Je kunt niet doordringen tot die mens en hem die boodschap geven. Wat kun je nu wel doen?

Je kunt bepaalde chakra's van hem zodanig beïnvloeden dat hij hierdoor een emotie ondergaat. Die emotie is dan in overeenstemming met het wezen of de mogelijkheid die in de ander wordt gezien. Je kunt op dezelfde manier mensen opeens een gevoel van welbehagen geven, hoewel er weinig reden toe is, alleen maar omdat je begrijpt: die mensen beseffen nog niet dat ze een karmische of andere band hebben en voor elkaar een zekere betekenis hebben. Die mensen moeten gewoon met elkaar al is het maar omdat ze elkaar iets wijzer kunnen maken. Dan kun je ook op die manier invloed uitoefenen.

Uit dit alles blijkt wel dat de belangrijkheid van deze drie onderwerpen voor de geest eigenlijk een en dezelfde zijn. Het is de mogelijkheid voor de geest om in te grijpen in stoffelijke erkenningen, ervaringen, ontwikkelingen. Het is vaak ook de mogelijkheid om iets van jezelf weer te geven in stoffelijke condities en omstandigheden. Toch moeten we ons niet blind staren juist op dit geestelijke gedeelte. Want als je denkt: in mijn voorstellingswereld verandert er plotseling iets wat ik nooit had gedacht of overlegd, of ik word ineens geïnspireerd, ik voel opeens iets aan, dan ben je geneigd te zeggen: dat zal de geest wel zijn, dus is het goed. Dat zeggen vele mensen. Onthoudt u dit: U bent zelf altijd een belangrijke factor daarbij. En zelfs als het om een boodschap gaat, bent u de intermediair die het met zijn eigen woorden overbrengt. U kunt dus niet zeggen: De geest is zo belangrijk. U kunt alleen zeggen: Wanneer deze verschijnselen bij mij optreden, dan moet er een reden voor zijn en dus houd ik er rekening mee, ook al zal ik een zeker voorbehoud voorlopig wel in acht nemen. Ik zal u daarvan een voorbeeld geven:

U kunt plotseling geïnspireerd worden: ik moet vanmiddag om 4 uur op het Wandelhoofd in Scheveningen staan, want dan zal er iets bijzonders gebeuren. Maar nu heeft u toevallig om kwart voor 4 een afspraak met de tandarts. Ik ken heel veel mensen die zouden zeggen: Nu, dat is vast een geest die mij dat heeft ingegeven, laat de tandarts stikken. Niet doen! Voordat u weer een afspraak heeft is het drie maanden kiespijn. U kunt dus niet op grond van een dergelijke inspiratie of zo'n boodschap plotseling uw leefpatroon veranderen, ineens gaan optreden alsof het waar zou zijn. Op dat ogenblik brengt u zich misschien in moeilijkheden. U bent zelf de intermediair. Uw eigen angst, uw eigen verlangens, eigenlijk alles wat er in u leeft, speelt mede een rol. En juist daarom is voorzichtigheid geboden.

Als u geïnspireerd spreekt tot een ander, is dat heel goed. Maar zeg dan rustig: Ik voelde mij echt geïnspireerd. Ik weet niet waar het vandaan komt. Zelfs als u denkt: nu, dat moet die of die zijn geweest, beperk u. En als u intuïtief aanvoelt: deze mens is goed, of deze is kwaad, dit is de goede en dat de verkeerde weg, dan geef ik u toch de raad om rekeninghoudend met uw

gevoel de zaak toch verstandelijk te bezien. Als u aanvoelt dat, iemand niet te vertrouwen is - dat komt soms voor -, moet u niet zeggen: Dus vertrouw ik die mens niet. U zegt alleen: Ik zal hem slechts in zoverre vertrouwen als mijns inziens nog redelijk en aanvaardbaar is. En dat is dan altijd nog een beetje minder dan u anders zoudt doen. Het is dus een kwestie van werken met deze gegevens. Wanneer in uw voorstellingsvermogen een droom ontstaat (een bepaald schilderstuk of een bepaalde melodie), dan kunt u wel zeggen: dat ga ik overbrengen in de werkelijkheid, maar dan blijkt dat het daarin niet past, er zitten hiaten in. Er mankeren stukken. De keuze van kleuren is misschien wel mooi, maar niet te verwezenlijken. Er is een lijnvoering die ergens niet klopt. Dan corrigeert uzelf. U moet zorgen dat het in orde komt. Niet zeggen: dit moet de ander doen. Daarmee heb ik wel het voornaamste eigenlijk gezegd over deze drie onderwerpen.

Mijn poging om u duidelijk te maken wat de essentiële mogelijkheden zijn van de drie onderwerpen zowel voor de mens als voor de geest, is niet slechts een trachten om u nu maar een paar gedragsregels te geven of u misschien wat huiverig te maken ten aanzien van uw eigen intuïtieve of inspiratieve reacties en u meer kritisch te doen staan tegenover uw eigen voorstellingsleven. Wij weten allen dat we deel zijn van een kosmisch geheel. Dit is onloochenbaar. Diep in onszelf hebben we dit gevoel. Of we dit zien als een denkend geheel met een God aan het hoofd zoals men die predikt, ach, bij veel mensen zal dit in feite niet zo zijn. Maar dat doet ook niet ter zake. Wij zijn deel van een geheel en al het voorstelbare is waar. Het is alleen niet waar in de situatie waarin wij leven. Dat is een klein deel van de totale waarheid. Door onszelf te confronteren in voorstellingsvermogen of op een van de twee andere manieren met de andere mogelijkheden, betekent nog niet dat ze hier en op dit ogenblik werkelijk zijn geworden. Het betekent alleen, dat ook dit tot de mogelijkheden behoort. Het is ons gevoel van kosmische harmonie dat ons kan helpen. Want al leven wij dan ook in een beperkt stukje werkelijkheid, wij kunnen in die werkelijkheid pas tot een reëel besef van de kosmos komen, indien we ook daar een harmonie tot uitdrukking brengen.

De middelen, die wij daarvoor gebruiken zijn minder belangrijk. De wijze waarop het geschiedt kun je desnoods vergeten, als die harmonie er maar is. Maar als die harmonie er is, dan wordt ook duidelijk dat alle uitbreidingen van de werkelijkheid die je ervaart niet bedoeld zijn om plotseling in een andere werkelijkheid te gaan leven, maar dat ze bedoeld zijn om in onze eigen harmonie een verdere ontwikkelingsmogelijkheid tot uitdrukking te brengen. Dit geldt zelfs als de impulsen van zuiver menselijke origine zijn, als er sprake is van het aanvoelen van de aura van een ander, van het aflezen van de gedachten van een ander of het in een bepaalde voorstelling verbonden zijn met een ander. Want ook in dat geval gaat het niet om feiten zonder meer. Het gaat om een relatie.

Besef, dat de relatie die wordt uitgedrukt - of ze nu kosmisch is of van meer persoonlijke aard - veel belangrijker is dan de manier waarop u het zich heeft voorgesteld of heeft uitgebeeld. Wat u zelf bent waarmaken door te beseffen wat u bent in de totaliteit dat is de weg naar bewustwording. Maar het is ook wel degelijk een van de dingen die beter bereikt kunnen worden, als u een goed gebruik maakt van uw imaginatie, als u op de juiste manier werkt met inspiratie, op de juiste wijze rekening houdt met uw intuïtie.

DISCUSSIE

❖ *Is het mogelijk om allerlei levensvragen op deze manier beantwoord te krijgen?*

Dat kan op vele manieren geschieden. De imaginatie, speelt hierbij een heel belangrijke rol. We zullen hier in de meeste gevallen te maken krijgen met inspiratie of intuïtie. Nu moet u wel begrijpen, dat u een levensvraag wel kunt oplossen, maar dat zo'n oplossing altijd een voorlopige is. Als ik met één probleem wordt geconfronteerd, kan ik zeggen, ik voel dat dit voor mij de juiste weg is. Dan probeer ik die. Maar altijd onder voorbehoud! Men moet kunnen variëren. Als u wordt geïnspireerd: dit is de juiste oplossing, dan moet u dat toch wel even eerst controleren, anders gaat u misschien uit van het standpunt dat 100 gram zwart buskruit hier de juiste dosis is en vergeet u helemaal dat het ook wel 1/100 zou kunnen zijn. (Dit is een oud recept dat gebruikt werd om hartfuncties te versterken en ook bepaalde infecties te bestrijden waarschijnlijk door de zwavel die er o.m. in verwerkt zat.)

Begrijp dus goed, u kunt niet alle levensproblemen en levensvragen zomaar oplossen. Maar er bestaat wel een methode waarmee u - uitgaande van het intuïtief aangevoelde of inspiratief overwogene - tot een voor uzelf aanvaardbare benadering en oplossing kunt komen. Neem, dat wat in u opkomt als gevoel of als denkbeeld en probeer dit meditatief te beleven. Begin altijd met de stille meditatie, maar als u eenmaal het beeld voldoende, heeft verankerd of het gevoel voldoende heeft herbeleefd, laat u uzelf vrij. U gaat dan a.h.w. vrij associëren. In die vrije associatie ontstaan inderdaad antwoorden, maar meestal meer dan één. Ontspan u dan en blijf die meditatie nog even volhouden. U zult zien dat het a.h.w. bezinkt. Dan blijven er nog een of twee antwoorden over en die behoren gewoonlijk tot het voor u mogelijke en daarnaast - en dat is heel belangrijk u ze beide op een eenvoudige manier controleren. Met enige controle kunt u dan met het juiste denkbeeld verdergaan.

❖ *Ik dacht, dat u nu zou stipuleren dat men aan het antwoord geen eisen mag stellen, omdat ieder a priori door vooroordelen of vooringenomenheid dit antwoord zou verminken.*

Dat ben ik wel met u eens. maar ik stel deze voorwaarde niet a priori, omdat ze eenvoudig niet te vervullen is. Vooroordelen e.d., zijn nu eenmaal zo sterk geïntegreerd in de persoonlijkheid van degenen die ze hebben, dat ze er toch niet werkelijk afstand van kunnen doen. Daarom juist het meditatieproces. In het meditatieve proces wordt namelijk een groot gedeelte van het bevooroordeeld zijn, bekrompen zijn e.d. tijdelijk losgelaten. En dan kan op basis van de persoonlijkheid plus de ontvangen prikkel het juiste antwoord worden verkregen. Als er dan (het zijn meestal twee á drie antwoorden die u krijgt) onder die antwoorden er één is die beter beantwoord, aan uw persoonlijkheid, uw denken, uw beperkingen misschien dan de andere, dan zult u daarmee beginnen. Maar u weet, dat de andere mogelijkheden er zijn. De bekrompenheid van de mens, het niet geheel vrij zijn, is natuurlijk op zichzelf betreurenswaard. Zodra een mens werkt met taboe's die niet voortkomen uit zijn werkelijke persoonlijkheid of zijn werkelijke contacten met de kosmos, maar eerder uit leefgewoonte of visie, of zelfs gemakzucht, zal hij hierdoor zijn vermogen om juist te leven en beter te werken ongetwijfeld doen afnemen. Ook voor intuïtie en voorstellingsvermogen zijn er beperkingen. Wat meer is, het creëert vaak nog een aantal angsten die kunnen domineren, terwijl ze overbodig zijn. Maar als dit eenmaal zo is, kun je dit niet zonder meer veranderen. Je kunt het misschien beperken, maar veranderen kun je het niet. Daarom acht ik het ook niet juist om dit voorbehoud a priori te stellen.

❖ *Is intuïtie een ingebouwd bewakingssysteem ter bescherming van het ego en daarmee enige enigermate vergelijkbaar met de angst?*

Intuïtie is op zichzelf geen ingebouwd waarschuwingssysteem, want de intuïtie waarschuwt niet alleen, maar ze oriënteert ook. Als een mens echter angsten heeft, dan kan hij vaak deze angsten ontkennen. In dat geval spelen zij toch een rol middels aanvoelen of intuïtie. Je kunt dan zeggen, dat deze angsten - al dan niet reëel - voor die mens een soort waarschuwingssysteem zijn zodat hij in staat is situaties te vermijden waarvoor hij eigenlijk bevreesd is. Dat kan inderdaad. Maar je kunt toch niet zeggen, dat deze intuïtie zonder meer de bedoeling heeft om je te waarschuwen: dat zou uit het eerste gedeelte trouwens al gebleken moeten zijn. Daarnaast kun je zeker niet zeggen, dat intuïtie onfeilbaar is. Onthoud één ding. Intuïtie is een aanvoelen meestal van de aura van anderen, het aanvoelen van gedachten en denkbeelden van anderen - hetzij in de stof hetzij uit de geest - en hierdoor een gevoel hebben waardoor je je reacties mede kunt laten bepalen. Maar het is zeker niet zo, dat je zonder meer op die intuïtie kunt blijven vertrouwen. Ik hoop dat dat duidelijk is.

❖ *Is er grond voor de bewering dat intuïtie bij vrouwen beter functioneert dan bij mannen?*

Een moeilijke vraag. Je zou dan ook kunnen vragen, of vrouwen meer inspiraties hebben dan mannen. Dat is eigenlijk een probleem dat voor een deel met de sociale opmaak van de mensheid te maken heeft. Wij hebben namelijk, zoals u waarschijnlijk weet, een soort rollenspel. De rol van de vrouw is daarin een enigszins andere dan die van de man. Dit impliceert, dat de vrouw minder dan de man gemotiveerd is om alles wat zij denkt redelijk op te bouwen. Alleen als zij in een situatie komt waarin dit noodzakelijk is (een kantoor, een bedrijf), dan zal zij net zo redelijk zijn als de man. Maar omdat zij de neiging heeft bepaalde trappen van redenering over te slaan, komt zij tot conclusies die voor de ander, die de daaraan voorafgaande processen niet geheel kan volgen, verbluffend zijn en waarbij men zich afvraagt: is dat wat die vrouw nu doet intuïtief of is dat inspiratief? In feite is er voor de vrouw evenveel of even weinig mogelijkheid om in het voorstellingsvermogen bepaalde waarden te ontvangen, inspiratief bepaalde krachten door geven of te vertalen of intuïtief bepaalde waarden aan te

voelen als voor de man. De man heeft echter veel meer de neiging - ook door zijn rol in de samenleving - om dergelijke zaken terug te dringen, tenzij ze direct kunnen worden ingepast in een redelijk proces. Is dit laatste het, dan zegt hij niet: dat was mijn intuïtie of mijn inspiratie, maar dat was mijn gezond verstand. De vrouw doet dat over het algemeen minder. Ik geloof, dat veel mannen en vrouwen voornamelijk van mening verschillen niet over de feiten, maar over de wijze waarop de conclusie omtrent die feiten werd bereikt. U staat mij toe om hieraan nog iets toe te voegen dat niet direct samenhangt met het onderwerp.

Men is op aarde wel eens geneigd om de verschillen tussen man en vrouw (vooral de psychische, dus niet de fysieke) te overschatten. Men gaat dan uit van het standpunt: een vrouw denkt en voelt anders dan een man. Dit is alleen soms het geval in verband met bepaalde lichamelijke processen. Ik denk aan kinderliefde e.d.. Dit zijn lichamen mede bepaalde reacties. Wat betreft de normale denkprocessen en ook de gevoelens is het verschil tussen man en vrouw lang niet zo groot als men zou denken. En de verschillen die er zijn (ze worden dan heel nadrukkelijk geëtaleerd), zijn eerder het gevolg van de opvatting en van het beeld dat men zich van het eigen "ik" maakt dan van werkelijke capaciteit, vaardigheid of geestelijke waarde.

❖ *Wordt intuïtie niet meestal versleten voor wishful thinking?*

Dat gebeurt wel eens. Ik zou zeggen, dat veel van z.g. redelijkheid van de mens eveneens berust op wishful thinking. De mens is nu eenmaal geneigd aan te nemen, dat wat hij graag wil waar zal worden. Ik meen, dat je het toch ander moet formuleren. Intuïtie en wat dat betreft, ook inspiratie hangen samen met erkende waarden of werkelijkheden, ongeacht van welke aard of van welke oorsprong. Wanneer wij echter deze vertalen, zullen we dat vaak doen volgens de termen van ons verwachtingspatroon, begeertepatroon of angstpatroon. In dergelijke gevallen zou je kunnen zeggen: dat is wishful thinking. Maar dit wensleven komt in het voorstellingsvermogen veel sterker naar voren dan bij intuïtie en inspiratie. Het is namelijk zo, dat in de imaginatie de mens heel vaak voorstellingen of beelden opbouwt die uitgaan van zijn werkelijke verlangens, ook als hij weet dat die verlangens in werkelijkheid nooit geheel kunnen worden vervuld. Daarom zal hij juist de compensatie kunnen vinden in de imaginatie voor de tekorten die hij in het werkelijke leven heeft en daarnaast de onwillekeurige beweging die in de imaginatie mogelijk is, zoals ik u heb verklaard, kunnen zien als een benadering van hetgeen hij toch verlangt. Zodat hier het Wishful thinking de basis is, maar het resultaat ook weer voert naar de werkelijkheid zoals die, voor de mens mogelijk is. Ik hoop, dat ik hiermee heb duidelijk gemaakt dat ik intuïtie niet zonder meer zie als wishful thinking.

❖ *Bestaan er wel grote wetenschappelijke ontdekkingen zonder inspiratie, alleen door eigen denken'?*

Ja, die bestaan inderdaad. Wetenschappelijke ontdekkingen zijn over het algemeen het resultaat van een speculatieve benadering van een bestaand weten. Daarbij zijn de resultaten niet volledig te voorzien. Niet alleen het buskruit is op een dergelijke manier uitgevonden in Europa, maar hetzelfde geldt b.v. ook voor de penicilline. Ook daar is men eigenlijk door een toeval tot de ontdekking gekomen. Dat betekent dus, dat gewoon sprake is van een voortdurend onderzoeken waarbij het onderzoek de resultaten geeft die men niet had verwacht. De wetenschapsman, die dan de onverwachte resultaten of bijkomstigheden nagaat, zal juist hierdoor ontdekkingen doen die nieuw zijn en buitengewoon belangrijk. U zoudt deze formulering dus niet mogen aanhouden, als u erop doelt dat inspiratie, een heel belangrijke factor is in de wetenschap.

U zoudt dan moeten stellen: Is het mogelijk, dat de wetenschap zichzelf vernieuwd zonder inspiratie? Het antwoord is dan: Neen. Want inspiratie betekent het verruimen van het gebied: iets wat de wetenschap op zichzelf gewoonlijk niet doet. Ze heeft eerder de neiging haar gebied door specialisatie steeds meer te beperken. En dan is de inspiratie dus wel belangrijk. Een vernieuwing van wetenschappelijk denken is doorgaans mede het resultaat van inspiratieve impulsen van welke aard dan ook. Als we echter uitgaan van nieuwe ontwikkelingen in de wetenschap, dan moeten we zeggen: ze komen heel vaak voort uit het redelijk denken van de wetenschapsmens, die zich niet alleen beperkt tot hij wil volbrengen, maar zich ook in alle onverwachte randverschijnselen intens bezighoudt.

❖ *Wanneer er iets wordt uitgevonden, blijkt vaak in het verleden iemand anders dat reeds beweerd heeft, maar dat de tijd nog niet rijp was en dat dan in vergetelheid is geraakt.*

Kunnen we stellen, dat dat een inspiratie is gegeven door degene die dat toen heeft ontdekt? Bestaat daar enig verband tussen?

Ik geloof niet, dat je kunt zeggen dat b.v. Liliënthal werd beïnvloed door de grote kunstenaars der middeleeuwen. Ik acht dit op zo'n persoonlijke basis absoluut onjuist. Wel kun je dit zeggen: Er zijn een aantal technische en wetenschappelijke inzichten die in de geschiedenis van de mensheid weer naar voren komen, maar dan altijd in een andere samenhang of met een andere betekenis. Deze grondwaarden zijn in het gemeenschappelijk denken van de mensheid verankerd. Iemand, die zich bezighoudt met problemen die daaraan verwant zijn, kan uit dat gemeenschappelijk bewustzijn een aantal waarden aftappen en daardoor a.h.w. worden geïnspireerd t.a.v. de richting waarin hij de oplossing voor zijn problemen zoekt. Dit is dus wel mogelijk.

Ik weet ook dat wij - nu moet ik even de geest erbij betrekken - vanuit ons standpunt soms proberen de mensen nieuwe denkbeelden te geven. Dan blijkt, dat ze dat soms wel aanvaarden omdat het ligt in het kader van hun eigen benadering van het probleem en ze dit op hun eigen manier verder uitzoeken. Een aardig en zeer recent voorbeeld hiervan is het proces om bepaalde adervernauwingen te herstellen. Een proces waarmee ze ongeveer 30 jaar geleden al bezig zijn geweest en waarover wij 14 jaar geleden in een lezing al gesproken hebben. Dat was een bekend idee en werd geïnspireerd. Maar niemand had daarvoor interesse, totdat er iemand was die zich realiseerde dat de techniek van benadering via een van de aderen inderdaad mogelijk was. Die persoon hield zich intens bezig met de bloedsomloop. Toen was het dus gemakkelijk hem erop attent te maken dat een technische benadering ten aanzien van bepaalde vernauwingen mogelijk was. De oplossing, die hij daarvoor heeft gevonden, is een zuiver menselijke.

Daaraan zullen ons inziens nog een aantal verbeteringen moeten geschieden o.a. ten aanzien van druk overbrengen en ook de wijze van inbrengen voordat er van goede resultaten kan worden gesproken. Toch is hier sprake van een vernieuwing van de huidige benadering van adervernauwingen. Hier heeft de geest dus geprobeerd mee te werken.

Mag ik erop wijzen, dat zij het niet voor bepaalde hartafwijkingen maar voor andere afwijkingen een soortgelijk procédé werd gebruikt in Egypte ongeveer 16 á 1700 jaar v. Chr. Dit voorbeeld zal u misschien beter doen beseffen dat we uit geest wel eens proberen de mensen iets bij te brengen of tot een bepaalde benadering te leiden, maar dan gaat het in feite om zaken, die reeds bestonden en die op een nieuwe manier kunnen worden toegepast. In enkele gevallen gaat het om een filosofie waardoor een andere benadering van een bestaande wetenschap mogelijk wordt. Wij proberen dat inderdaad door te geven. Het kan echter nooit iets zijn wat helemaal niet bestaat, dit moet u wel begrijpen.

Het is ook wel voorgekomen dat wij bij een ander ras in de ruimte een benadering zagen voor bepaalde overbrengingsproblemen op het gebied van de elektronica. We zagen dat op aarde - al is dat nu nog niet urgent, maar over een 20 á 25 jaar wordt het dat wel - een dergelijke overbrenging belangrijk zou zijn. We hebben daarna 6 verschillende personen geïnspireerd. Driemaal is het systeem voltooid en in een kluis van een grote firma terechtgekomen. De drie anderen zijn ermee bezig. Eén werkt ermee op zeer kleine schaal en zal kapitaal nodig hebben om daarmee verder te gaan. Wat de twee anderen betreft, kunnen we zeggen dat zij op dit moment nog privé-experimenteren. Slechts in één geval (dat is in Japan) wordt enige ondersteuning ondervonden van een grotere gemeenschap in casu een firma. Hieruit blijkt in de eerste plaats, dat de inspiratie dan ten doel heeft een oplossing te vinden voor problemen. Maar de kennis die daarvoor nodig is, bestaat in feite theoretisch, alleen is ze niet omgezet in praktijk, zeker niet op deze manier.

In de tweede plaats: het denkbeeld is zo oud, dat daarover al werd geschreven in het jaar 1902: dat is 76 jaar geleden. Het zal u duidelijk zijn, dat we nooit te maken hebben met een vernieuwing. Juist daarom moeten we zeggen: De werkelijke wetenschappelijke ontwikkeling vanuit het bestaande is zuiver het werk van de wetenschapsmens. De inspiratie die daarbij een rol speelt, kan uit het gemeenschappelijk bewustzijn voortkomen. Slechts in enkele gevallen zal de geest proberen ideeën af te drukken in wetenschapsmensen, omdat hij vermoedt dat daardoor de problemen op een juistere wijze voor de mensen kunnen worden opgelost.

❖ *Als ik goed heb geluisterd, dan moet ik tot de verbijsterende conclusie komen dat dominees en priesters of professionele beantwoorders van levensvragen en van begeleiding*

zoekenden op de levensweg per definitie geen antwoord kunnen geven op deze vragen, omdat zij gevangen zitten in de dogmatiek van hun kerk.

Ik ben geneigd om in vele gevallen bevestigend te antwoorden, maar niet in alle. Want u ziet één ding over het hoofd: wanneer zo iemand zich werkelijk en intens bezighoudt met zo'n probleem, dan bestaat er immers de mogelijkheid dat hij - hetzij intuïtief hetzij inspiratief - die krachten en die gegevens verkrijgt welke nodig zijn om een wezenlijke oplossing mogelijk maken. Dan zal de terminologie binnen de beperking van het dogma blijven, dat is duidelijk, maar de aanwijzing zal desalniettemin in overeenstemming zijn met de oplossing die juist is. En als zodanig kun je ze niet zonder meer opzij zetten. Aan de andere kant is het natuurlijk wel een beetje vreemd, dat men vanuit een wondergeloof de kwestie van al of niet een dokter bij ziekte probeert te behandelen. En dat vrijgezellen zich bezighouden met de problemen van het moederschap en dergelijke zaken. Als u spreekt over dominees en pastoors, dan moeten wij ergens een scheiding maken. Onder hen zijn mensen, die vanuit een bepaald geloof - dogmatisch omschreven - in een intense verbondenheid met de mensheid proberen die mensheid te helpen en haar problemen voor haar trachten op te lossen. Deze mensen zullen zeer vaak geïnspireerd zijn. Veel van hetgeen zij zeggen gaat in waarde alles wat uit theologie en is af te lezen verre te boven. Daarnaast hebben wij wat ik zou willen noemen: de niet-geroepenen professionals, die in feite alleen maar belangstellen in het handhaven van de onfeilbaarheid van de leer en zo eigenlijk ook van hun eigen machtspositie als uitleggers daarvan. Zij zullen zich vastklampen aan de precieze, zo mogelijk woordelijke uitleg van het dogma. Op deze wijze zullen zij de mensen willen verplichten binnen die dogmata zodanig te leven, dat ze onderdanig en ondergeschikt blijven aan de gezaghebbers, die zich voor macht op dat dogma baseren. Zij zullen beweren, dat zij dit doen uit liefde voor de mensen en om Gods wil op aarde ten uitvoer te brengen. Kijken we echter naar de achtergrond, dan blijkt dat ze daarin vaak een zekere compensatie zoeken voor tekorten in zelfvertrouwen, in eigen levensmogelijkheden, misschien zelfs tekorten in eigen sociaal gedrag. Als u daarmee rekening houdt, dan kunt u dus nooit tot een totale verwerping overgaan, zo algemeen als u dit in uw vraag stelt. Dan moet u zeggen: Er zijn er die geïnspireerd zijn. De kracht Gods kan door iedereen werken, zelfs als hij pastoor of dominee is.

❖ *Dat wil ik beamen, maar je moet met de vraag "bestaat er reïncarnatie" toch niet bij een pastoor of dominee aankomen, die als trouwe dienaar van zijn kerk het niet waagt om je een door zijn intuïtie gecorrigeerd antwoord te geven.*

Dit is geen probleem dat voor een mens actueel is. Kijk eens, als u niet gelooft dat reïncarnatie bestaat, dan zult u te zijner tijd wel anders leren. Dat is precies dezelfde vraag, of er nu wel of niet een Zomerland, een Hemel of een Hel bestaat. U zult het zelf wel ontdekken. Deze vragen zijn niet zo belangrijk, dat daarop een antwoord wordt gegeven volgens de dogmatische termen. Dat doet niet ter zake. Ik geloof, dat je in dit opzicht bovendien niet naar een dominee of pastoor moet gaan. Je zou eerder naar een theosoof moeten gaan of naar iemand die een filosofie aanhangt waarin reïncarnatie althans als mogelijkheid wordt erkend. U gaat ten slotte ook niet voor een oogziekte naar een tandarts. En daar dit probleem op zichzelf niet urgent is, is de beantwoording daarvan als die dogmatisch is ook niet zo belangrijk.

Uw voorbeeld is volgens mij verkeerd gekozen. Als het gaat om een zuiver persoonlijk probleem, dan blijkt vaak dat ondanks het dogma men zijn intuïtie wel degelijk laat werken. Wat dat betreft is het zeer interessant te zien hoe niet theoretisch maar in concrete gevallen geestelijken en dominees reageren op zaken zoals b.v. abortus. Het blijkt, dat ze dan opeens wel begrip hebben voor zuiver persoonlijke zaken en in sommige gevallen niet wel niet aanbevelen, want dat mogen ze niet, maar toch laten merken, in uw geval zou ik het ernstig overwegen. Dat betekent dat ze zelfs in een probleem, dat strijdig is met hun geloof en met vele van hun dogmata, voldoende hun intuïtie en inspiratie gebruiken om die mensen dan te helpen een reëlere benadering van hun probleem te vinden. En als je dit gaat ontkennen, dan doe je een groot gedeelte van hen onrecht. Wat dat betreft, kan ik u ook zeggen dat als je een socialist hoort over de ideale samenleving, hij alles predikt wat hij zelf niet in praktijk brengt. Dan kun je je ook daarover opwinden. Maar de kwestie is niet: is er een socialistisch of een kapitalistisch bewind? De vraag is: zijn de mensen ten aanzien van elkaar voldoende harmonisch? Hebben ze voldoende respect voor elkaar of niet, want dat is de vraag die belangrijk is, niet het systeem. En zolang men vanuit het systeem komt tot een conclusie die op die harmonie hamert, dan kun je toch wel zeggen dat daar weer allerlei waarden in aanwezig zijn van grotere orde.

❖ *Onverstaanbare opmerking.*

Natuurlijk, ze hebben ook hun eigen dogmata. Maar moet je hun dat kwalijk nemen? Ik geloof, dat elk mens het recht heeft zekerheid te zoeken binnen een bepaald systeem. Ik ben mij ervan bewust, dat de Orde en wat dat betreft vele andere spirituele en spiritistische groepen deze zekerheid in feite niet volledig geven. U moet tot een eigen zekerheid komen, U kunt u niet beroepen op grote leermeesters en vaste stellingen zonder meer. Reïncarnatie is nu eenmaal iets waarvoor je gaat naar de hindoes, de boeddhisten of de theosofen. De theosofen zijn de gemakkelijkst te benaderen personen in uw omgeving. Dat betekent nog niet dat zij in alle opzichten alles weten, maar dat weten wij ook niet. Het betekent alleen, dat zij in dit opzicht u duidelijk kunnen maken hoe er over reïncarnatie kan worden gedacht.

Als u het dan zo'n belangrijk probleem vindt, dan denkt u er maar zelf eens over na. Het is toch niet belangrijk of een mens gelooft dat dood dood is of niet? Het leven gaat verder. Wat hij gelooft, doet niet ter zake. Maar het is wel belangrijk dat een mens de problemen, die hij nu moet oplossen goed kan oplossen. En of men daarbij hulp geeft vanuit een theosofisch, christian-scientist, zuiver christelijk of ander standpunt doet niet ter zake zolang die oplossing niet stoelt op de dogmata zonder meer, maar in feite rekening houdt met inspiraties en intuïtieve benadering, zodat elk mens wordt geholpen onverschillig binnen welke termen om zijn problemen beter op te lossen. Dat is het belangrijke.

❖ *Men kan tobben over de ongelijke lotsbedeling die men om zich heen ziet en waarop men voor zichzelf een bevredigend antwoord wil hebben.*

Ik zou bijna ondeugend worden als ik zegt: Als je bevrediging zoekt, dan moet je daar zelf op afgaan. Dan moet je dat niet doen via theorieën. Ik geloof, dat als u met die problemen worstelt, u in de eerste plaats moet nagaan wat u zelf kunt doen. De meeste mensen zijn voortdurend bezig met problemen van of over anderen. Maar als je nu eerst eens leert om zelf juist te leven, dan zullen die problemen als vanzelf wegsmelten als sneeuw voor de zon. De mens, die altijd probeert zelf goed te leven is daarmee zo druk bezig, dat hij zich over eventuele ongelijkheden e.d. niet eens meer verwondert, want daarvoor heeft hij geen tijd. Hij is dan alleen voortdurend bezig om zijn eigen harmonisch begrip uit te drukken tegenover de wereld en innerlijk steeds grotere harmonieën met anderen te verwerven. En dat is het belangrijke.

❖ *Kan inspiratie min of meer worden vergeleken met het bovenbewustzijn in verband met de dieptepsychologie die uit het onderbewustzijn komt?*

U kunt dat natuurlijk doen. Daar is wat mij betreft geen bezwaar tegen, ofschoon er ook mensen zijn die denken dat Spawater in de fles uit de bron komt. Als u spreekt over inspiratie, dan spreekt u over een complex van waarden. Een van die waarden is het onderbewustzijn. Een andere waarde is het bovenbewustzijn van de mensheid. Die beide spelen een rol. Alleen meen ik, dat de psychologie en de dieptepsychologie op dit moment aarzelen verder te gaan, ofschoon zij zich ervan bewust zijn dat ze met al haar benaderingen en omschrijvingen in feite niets anders doen dan een onbekend territorium lokaliseren. Ze durven er echter niet in door te dringen omdat dit een terzijde stellen zou inhouden van wat de wetenschappelijk benadering wordt genoemd. Daarom zeg ik: ze hebben ten dele gelijk. Maar er in meer en daaronder behoort gedachteoverdracht, contact met de geest en wat dies meer zij.

❖ *Kunt u ook zeggen welke van de drie begrippen het belangrijkste is? Of kunnen we dat zo niet stellen.*

Dit is erg moeilijk. Kijk eens, u zit aan een diner. Dan kan uw smaak natuurlijk een rol spelen, maar kunt u mij nu eerlijk en oprecht zeggen wat bij het diner belangrijker is: de aardappelen, de groenten of de saus?

❖ *Het hoofdgerecht?*

Dit is het hoofdgerecht, vandaar mijn vergelijking. Als je probeert de belangrijkheid vast te stellen, dan ga je uit van een belangrijkheid die alleen voor jou als zodanig kan bestaan. Sommige mensen zijn zo ingesteld, dat voor hen inspiratie de meest belangrijke factor is. Anderen daarentegen hebben veel meer aan hun intuïtie omdat ze met hun gevoelswereld nu eenmaal zuiverder en beter kunnen reageren dan met alle inspiratieve werkingen. Er zijn ook mensen, die met geen van beide veel kunnen doen, tenzij ze het eerst in een beeldende voorstelling kunnen omzetten. Kortom, zij hebben eerst de imaginatie nodig omdat eerst van daaruit reactie voor hen mogelijk wordt. Nu zegt u: welke is de belangrijkste. Over wat heeft u het dan? Wat omvat het meer? De verbeelding ligt bij mij meer in de richting van dromen,

meer in het onderbewuste, waarmee ik zelf bezig ben. Op een gegeven moment ga je meer in de richting van denken en dan zou men intuïtie kunnen zien als een fase die volgt op het denken. Dat kunt u natuurlijk wel doen, maar imaginatie is niet alleen maar het onderbewuste, het is ook Romeo en Julia. Met andere woorden: imaginatie omvat de gehele voorstellingswereld en niet slechts één aspect daarvan. U kunt zeggen: voor mij betekent het dat. En dat kan volkomen waar zijn, maar het wil niet zeggen dat het voor iedereen diezelfde betekenis moet hebben. Dientengevolge kunt u ook geen conclusie trekken t.a.v. de belangrijkheid of onbelangrijkheid van de imaginatie in verband met de beide andere factoren. Anderen zullen weer zeggen: ik voel mij vaak geïnspireerd. Dat is voor mij het belangrijkste, daardoor krijg ik de juiste harmonische benadering. Dat zal dan voor hen goed zijn. Er zijn echter ook heel veel mensen die geïnspireerd worden, maar met die inspiratie eigenlijk geen weg weten. Dan kunt u zeggen: de intuïtie is toch wel wat hoger, want daar komt je hele gevoelswereld bij. Maar wat heb je aan een gevoelswereld, als je het niet omzet in praxis, in denkbeelden, in daden? Het is zo relatief, dat je hier geen volgorde van belangrijkheid kunt vaststellen. Je kunt alleen maar zeggen: als men beschikt over van deze drie of over alle drie tegelijk desnoods en men er geen gebruik van, dan faalt men t.a.v. zichzelf en zeer waarschijnlijk ook t.a.v. de wereld. Maar dat is een andere conclusie.

❖ *In hoeverre is er een verband of een overeenkomst tussen imaginatie en hallucinatie?*

Een hallucinatie is een product van de imaginatie waarbij een zodanige werkelijkheidsvervreemding is opgetreden dat men zijn droombeelden als werkelijkheid beleeft. Als u vraagt: wat is daarbij het verband? Hallucinaties zullen over het algemeen voorkomen op het ogenblik, dat het eigen werkelijkheidsbesef wordt verdrongen door de voorstellingswereld. Dan kan de hallucinatie hierin wel degelijk wezenlijke waarden projecteren, maar evengoed ook de eigen angsten, dwaasheden of roes. De hallucinatie is een verschijnsel. De imaginatie is er de basis van. Deze imaginatie echter kan op zoveel verschillende manieren actief zijn, dat we zelfs spreken over auditieve hallucinatie, als iemand helderhorend is. En dan gaat het toch om een werkelijke boodschap die echter door het "ik" wordt uitgedrukt in klanken: het is iets wat je denkt te horen. Zo is helderziendheid eigenlijk vanuit menselijk standpunt een visuele hallucinatie. In heel veel gevallen speelt de voorstellingswereld hier niet eens een rol in. Dan hebben we te maken met een inspiratieve werking, die wordt omgezet in een visuele waarneming die afwijkt van de als norm gekende werkelijkheid. U ziet, dat het wel aardig is om het zo te stellen, maar dat u daarmee in grote moeilijkheden gaat komen op het ogenblik dat u denkt: imaginatie voert tot hallucinatie. Trouwens dat is helemaal niet moeilijk. Als ik kijk naar de verwachtingen die sommige mensen t.a.v. de economische ontwikkelingen uitspreken, dan heb ik ook het gevoel, deze mensen hebben hallucinaties. Dat is dan mijn omschrijving voor hun beeld. Dat komt ongetwijfeld voort uit het voorstellingsvermogen. Maar mijns inziens verschilt het teveel van de norm werkelijkheid waarin alle mensen tezamen leven.

❖ *De psychiatrie steunt op deze twee. Imaginatie speelt een voorname rol voor hun patiënten.*

Om niet te vergeten ook voor de medici. Want bij een patiënt kan de voorstellingswereld om welke reden dan ook een bijzonder grote rol spelen. Soms moet je niet spreken over imaginatie, maar over reactiebeperving waardoor het denken een obsederende herhaling van steeds dezelfde elementen tot stand brengt, ongeacht de uiterlijke prikkels waarop de impuls volgt. Hierdoor ontstaat er een verwijdering uit de werkelijkheid die niets met voorstellingsvermogen en met hallucinatie te maken heeft, maar die in feite een voortdurend herbeleven is van bepaalde vastgelegde herinneringen of mogelijkheden in het "ik", ongeacht de oorzaak waardoor deze obsederende werking ontstaat. Nu is het natuurlijk heel gemakkelijk te zeggen: iemand die geesten ziet, heeft last van hallucinaties. Maar ik zou ook willen zeggen: vele doktoren in de psychiatrie, die ongeneeslijke gevallen zien, lijden mijns inziens aan hallucinaties. Want zij gaan uit van hun eigen benadering van het geval en hun eigen interpretatie zonder met de feitelijke werkelijkheid rekening te houden. En dan is het hun eigen voorstellingsvermogen waardoor zij komen te leven in een wereld, die sterk afwijkt van de werkelijkheid waarin de mensen vertoeven en waarvan hun patiënten dan vaak het slachtoffer worden. U moet mij niet kwalijk nemen dat ik het zo formuleer. Als u dat beeld brengt, moet ik dit er wel even bij zeggen, want pas dán relativeren wij en maken we duidelijk dat het gemakkelijk is te spreken over hallucinaties, als een ander zaken waarneemt of beleeft die wij niet echt achten. En dan is het altijd nog de vraag wie van de twee dan hallucineert.

- ❖ *Ik heb dit naar voren gebracht in verband met de eerder gestelde vraag omtrent dominees en priesters. Het geval van het Groningse meisje dat hier niet kon worden geholpen door psychiaters, maar ze is wel geholpen in Engeland door een engelse dominee, omdat zij naar men zegt door een entiteit werd beïnvloed.*

Men zei, dat ze bezeten was. Bezeten worden gebeurt niet door een entiteit in dergelijke kringen, dat gebeurt door de duivel. Wat dat betreft, kunnen we ook even constateren dat vaak een hysterische afwijking, die voortkomt uit enorme spanningen binnen het ego, bezetenheid wordt genoemd en sterke emotionele belevingen of schokken vaak een terugkeer tot de norm tot stand brengt. Vooral als die terugkeer gepaard gaat met het vermogen eigen verantwoordelijkheid voor al het voorgaande af te schuiven: wat in een dergelijk geval inderdaad zo is. Zodat wij hier niet over bezetenheid zonder meer zullen moeten spreken, als het gaat om duiveluitdrijving.

Er zijn heel veel gevallen van duiveluitdrijving bekend waarbij we moeten vragen: wie hallucineerde hier eigenlijk? De duiveluitdrijver waarschijnlijk evenveel of meer dan degene die hij zei te bevrijden. Want ook de genezer is in dit opzicht aan het hallucineren. Zijn voorstellingsvermogen bouwt een onwerkelijke wereld op (of een voor de mens althans onwerkelijke wereld) waarin demonen mensen in beslag nemen. Hij meet zich dan een kracht aan die hij in wezen niet bezit en probeert dan, worstelend met zijn eigen voorstelling van de demon, deze te overwinnen. Dit kost hem erg veel moeite, want de demon is een deel van zijn eigen wezen. Maar hij kan door een voortdurende herhaling van formules zichzelf suggereren dat deze overwinning een feit is. Deze overtuiging brengt hij dan met een zodanig sterke suggestieve emotionaliteit over op de patiënt, dat deze daardoor het obsederende gedachtespoor verbreekt en zo komt tot een andere benadering. Deze benadering is helaas in vele gevallen een bijna willoze aanvaarding van de denkbeelden van de genezer. De genezer projecteert zichzelf a.h.w. in de persoon die hij wil genezen. En dat is nog niet zo erg, naar ook zijn werkwijze, zijn filosofie en zelfs zijn handelwijze worden dan overgebracht op de patiënt, zodat deze eigenlijk de ene obsessie verwisselt voor een andere. Wanneer u spreekt met psychiaters zullen die het ongetwijfeld met mij eens zijn dat dit het geval is. Maar aangezien ook hun werk meestal bestaat in het aanpassen van iemand aan een norm die voor de gemiddelde mens normaal heet, zonder dat er sprake is van een feitelijke genezing, zullen zij ook moeten toegeven dat zij op een andere - schijnbaar wetenschappelijke manier - in de meeste gevallen niet veel meer doen dan de duivel uitbannen. Ik ontken niet dat aanhechting en bezetenheid bestaan. Maar een aanhechting kun je niet verdrijven door gebeden e.d. Dat kun je alleen doen, als er contact kan worden gemaakt. Hiervoor is mediamiciteit nodig. Wanneer de persoon bij wie de aanhechting bestaat zelf voldoende mediamiek is, dan krijg je vreemde gedachte-uitwisselingen. Maar die hebben dan niets te maken met de verwrongen demonenstemmen die uit de bezetenheid plegen voort te komen. Ook zullen dergelijke entiteiten niet vloeken en tekeer gaan, want daarvoor hebben zij geen reden. Ze zitten zelf immers ook gevangen.

Ik hoop, hiermede duidelijk te hebben gemaakt dat die duiveluitdrijving betrekkelijk weinig te maken heeft met feiten en dat hier imaginatie vaak een veel grotere rol speelt dan intuïtie, terwijl inspiratie er maar zelden bij te pas komt.

- ❖ *Het ontvangen van zuivere ongevormde inspiratie of intuïtie is deze terug te vinden in bepaalde symbolen? Ik denk aan sprookjes, een lichtelijk beslagen spiegel*

Neen. Ongevormde intuïtie of inspiratie bestaat niet.

- ❖ *....als een ideale toestand...?*

Ze kan niet als een ideale toestand bestaan. Als een ideale toestand kan inspiratie of intuïtie alleen dan volledig functioneren, indien er van een volledig bewustzijn sprake is. Maar in een dergelijk geval zijn het bewuste processen geworden en kunnen ze dus niet meer met de door u en mij genoemde termen worden aangeduid. U zegt "zuiver", maar hoe kan iets zuiver zijn wat wordt vertolkt. Je kunt Mozart spelen op een orgel, je kunt het ook spelen op een piano, een fluit of een viool. In al die gevallen kun je zeggen: dat is Mozart. Toch klinkt het weer heel anders. Elke mens zal intuïtief anders reageren. Elke mens zal desnoods dezelfde inspiratie op een andere wijze vertalen. En dan is de wijze waarop dit gebeurt zuiver t.a.v. de persoon, maar nimmer in het algemeen.

- ❖ *Waarom hebben helderzienden het dan altijd over het ongevormd ontvangen van een bepaald beeld: dus niet beïnvloed door angsten enz.?*

Al die voorbeelden die u geeft zijn aardig, maar u vergeet waar u over spreekt. U heeft het namelijk over een helderziende. Die helderziende zal op het ogenblik dat hij/zij interpreteert automatisch een onzuiver beeld geven. Dat wil zeggen, dat een werkelijk zuivere waarneming in dit geval alleen mogelijk is, indien de waarnemer zichzelf uitschakelt en alleen nog beschrijvend wordt. Dit is heel moeilijk tot stand te brengen, want zo iemand heeft een persoonlijkheid die meestal onevenwichtig zal zijn. Dat is bij alle paranormale begaafdheden nu eenmaal het geval. Die persoon is in bepaalde opzichten onevenwichtig omdat de gevoeligheid hem in contact brengt met een andere dan de normale wereld waardoor zijn interpretatie van die normale wereld van de norm gaat afwijken. Zo iemand probeert dan gelijktijdig aan de norm te beantwoorden, waar te nemen en nog zijn eigen balans te bewaren. En daardoor ontstaat dan de vertroebeling. Je moet het niet wensen. Op het ogenblik, dat je het wenst, creëer je de angst dat het niet zo is en beïnvloed je de zuiverheid van de waarneming. Dus je kunt nooit zuiver waarnemen.

Je kunt alleen dan zuiver waarnemen als helderziende - en dit is een specifiek geval - indien je je eigen persoonlijkheid zodanig weet uit te schakelen dat je slechts beschrijft, zelfs zonder te beseffen wat je beschrijft, tot het moment dat de beschrijving beëindigd is. Het is dus een vertraging invoegen in je besef van datgene wat je doet. Dan krijg je een zuivere weergave.

❖ *Wat betekent dan die heldere spiegel en het rimpelloze water?*

In dit verband een uitvlucht, als je je hebt vergist. Het is eenvoudig een poging om anderen te verklaren waarom je hebt gefaald of waarom je vreest te falen. Maar met die uitleg heb je de onzuiverheid in feite in de hand gewerkt.

❖ *De termen imaginatie, inspiratie, intuïtie komen uit het Latijn. Hebben de Romeinen daar hetzelfde bij gevoeld als de mensen tegenwoordig?*

Ik vermoed niet dat ze er veel bij hebben gevoeld. Imaginatie was voor hen: droombeeld. Intuïtie in haar oorspronkelijke betekenis was eerder het geleid worden door de goden. Inspiratie was voor hen meer een vorm van bezetenheid door een van de goden. Voor de Romeinen hadden die termen wel een enigszins andere betekenis dan voor u. Ik geloof niet, dat dat veel ter zake doet. U kunt zich natuurlijk afvragen, of men in de Romeinse tijd op een ossenwagen reed, maar ik denk niet dat u op een snelweg in de huidige tijd daar veel genoeg van zult beleven.

❖ *De vogel die op trek is en zijn weg naar zijn nest terugvindt, is dat intuïtie?*

Dat is geen intuïtie. Dat is een oriëntatievermogen dat mede afhankelijk is van o.m. zonnestand, aardmagnetisch veld en bovendien van thermische stromingen. Indien een van die factoren faalt, dan kregen we het verdwalen. De trek van de vogels wordt door deze drie factoren gedragen, terwijl bovendien bij een grote vogeltrek herkenningspunten dienen. Er zijn vaste herinneringspunten en op het ogenblik dat men die nadert, is er een fase voltooid. Zou men een dergelijk herkenningspunt aanbrengen op een andere plaats op de trekroute, dan is het zeer waarschijnlijk dat alle vogels daar gewoon neerstreken, maar daarna de trek niet meer helemaal normaal vervolgen, maar hetzij met andere etappes hetzij met afwijkende banen. Hier speelt het herinneringsvermogen een zeer grote rol als aanvulling op de oorspronkelijke oriëntatie. Het is als een mens, die op zijn intuïtie niet voldoende durft vertrouwen en daarom voortdurend stoffelijke kentekens zoekt voordat hij daaraan verder gevolg geeft. Maar intuïtie in de zin van aanvoelen, zoals wij dit voor een mens bedoelen, neen. Er is sprake van aflezen en gevoeligheid t.a.v. factoren waarvoor de mens over het algemeen weinig of geen oog heeft.

❖ *Gaat dat niet onder leiding van de z.g. groepsgeest?*

Ja, maar dat is geen reis Leider voor vogels. Hij geeft ze een ontwikkelde mogelijkheid om op een bepaalde manier een trek te volbrengen. Hij kan eventueel de noodzaak van die trek zelfs binden aan bepaalde tekens, maar hij bepaalt niet zelf de trek. De groepsgeest houdt zich bezig met de eigenschappen en de ontwikkeling van eigenschappen plus de geestelijke kwaliteiten van het geheel, niet met de specifieke acties van delen van het geheel of met de wijze waarop bepaalde noodzaken worden vervuld.

❖ *Als de herkenningspunten worden veranderd, dan kan de trek wel in gevaar worden gebracht.*

Dat is al gebleken. Maar u zult ook ontdekken dat de grote herkenningspunten voor de vogels meestal nog niet voldoende veranderd zijn - althans in Europa - om werkelijk een algehele

onderbreking van de trek te veroorzaken. Sterker kunt u dit zien o.a. met de ganzen- en eendentrek in de Ver. Staten waar is gebleken dat door het veranderen van bepaalde natuurgebieden, van de loop van bepaalde rivieren, het ontstaan van stuwweren etc. deze vogels inderdaad afwijken van hun normaal trekpatroon en in sommige gevallen daardoor ook hun voortplantingsmogelijkheden beperken.

Besluit.

Wees niet bang om uw voorstellingsvermogen te gebruiken. Stel u rustig de dingen voor. Alleen daardoor kunt u gaan begrijpen wat bepaalde mogelijkheden al dan niet betekenen. Wees niet bang voor inspiratie, want als ze optreedt - ongeacht haar oorzaak - geeft ze u in ieder geval een nieuwe mogelijkheid om de dingen te zien, te benaderen en uit te drukken. Als u intuïtief dingen aanvoelt, controleer het. Probeer te begrepen hoe die intuïtie bij u werkt, want dat is bij een ieder anders. Maar als u dat eenmaal heeft beleefd, houdt u dan eraan. Want het zijn deze drie waarden waardoor de mens zich beter in de kosmos kan oriënteren, beter begrip kan krijgen voor zijn mogelijkheden en zeer zeker ook veel moeilijkheden en tegenstand zowel stoffelijk als geestelijk uit de weg kan gaan.

Wees niet bang voor deze dingen. Gebruik ze, maar benader ze nuchter.

Dat was het belangrijkste punt van ons betoog. Ik meen, dat we deze avond toch wel enkele punten van belang hebben kunnen aanstippen.